

Sygn. akt XXVII Ca 522/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Joanna Staszewska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2018 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **U. B. i J. B.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 5 września 2017 roku, sygn. akt II C 3870/16

1. oddała apelację;
2. zasądza od U. B. i J. B. na rzecz (...) S.A. w W. kwoty po 67,5 (sześćdziesiąt siedem 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt XXVII Ca 522/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 września 2017 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach postępowania.

Od powyższego wyroku powódki wywiodły apelację, zaskarżając wyrok w całości.

Skarżące zarzuciły Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 118 k.c. oraz art. 481 k.c. oraz błędną ocenę materiału dowodowego.

Wobec powyższych zarzutów skarżące wniosły o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz o orzeczenie o kosztach postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Z uwagi, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczono uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji poczynione zostały prawidłowo, na podstawie właściwie ocenionego materiału dowodowego, bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Z tego względu Sąd Okręgowy podziela je w całości i przyjmuje za własne.

Zarzuty apelacji stanowią nieuzasadnioną polemikę z orzeczeniem Sądu I instancji, wskazując na argumentację tożsamą jak w pozwie, choć argumentacja ta została trafnie zdezakwuwowana przez Sąd I instancji. Tym samym zarzuty powódek należało uznać za chybione.

W przedmiotowej sprawie powódki dochodziły zapłaty od pozwanego kwoty 319,53 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powyższe żądanie powódek stanowiło odsetki od kwoty wypłaconej przez pozwanego na podstawie decyzji Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego. Powódki wskazywały, że lot został odwołany dnia 3 lipca 2013 r., a odszkodowanie wypłacono dopiero dnia 25 stycznia 2016 r.

Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z 17 marca 2017 r. (III CZP 111/16) roszczenia o odszkodowanie za opóźniony lot ulegają przedawnieniu stosownie do regulacji art. 778 k.c. z upływem roku od dnia wykonania przewozu. Roszczenie powódek nie mogło zostać uwzględnione z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia w zakresie roszczenia o odsetki za opóźnienie (które uległy przedawnieniu wraz z przedawnieniem roszczenia głównego). O ile bowiem zgodnie z art. 118 k.c. roszczenie o zasądzenie odsetek za opóźnienie przedawnia się w terminie trzyletnim (z uwagi na fakt, iż należą one do świadczeń okresowych) to powyższe roszczenie, jako uboczne, nie może się jednak przedawnić później niż roszczenie główne, co wynika z jego akcesoryjnego charakteru. Tym samym chybiony okazał się zarzut naruszenia art. 118 k.c.

Istotne jest bowiem, że przedmiotowy lot został odwołany dnia 3 lipca 2013 r. Wobec powyższego powódki miały od tej daty rok (do dnia 3 lipca 2014 r.) na wytoczenie powództwa o zapłatę odszkodowania. Odszkodowanie wypłacono dnia 25 stycznia 2016 r. na skutek decyzji Prezesa (...) z dnia 29 grudnia 2015 r. Zatem już w dniu dokonania zapłaty odszkodowania, jak i wydania decyzji przez ww. organ roszczenie powódek było przedawnione. Brak jest w aktach sprawy wniosku o wszczęcie postępowania przed Prezesem Urzędu Lotnictwa, z tych względów nie sposób uznać, aby przez tę czynność powódki przerwały bieg terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Odnośnie zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, wskazać należy na trafne spostrzeżenie Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 lipca 2004 r. (V CK 620/03, Legalis), zgodnie z którym nie sposób uznać za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia każdego zachowania się dłużnika zmierzającego do zaspokojenia roszczenia, np. zapłacenie odsetek. Tylko wówczas można przyjąć dorozumiane oświadczenie woli dłużnika o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia, gdy jego zamiar zrzeczenia się zarzutu przedawnienia wynika w sposób niewątpliwy z towarzyszących temu oświadczeniu okoliczności. Nie należy pochopnie przyznawać waloru zrzeczenia się zarzutu przedawnienia zachowaniom dłużnika, które mogą być wytłumaczone w inny sposób. W szczególności częściowe spełnienie roszczenia nie może być uznane za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, gdyż dłużnik mimo przedawnienia pozostaje nadal zobowiązany i może chcieć część swojego zobowiązania wykonać, nie pozbawiając się jednocześnie zarzutu pozwalającego łatwo uchronić się od realizacji dalszych obowiązków (tak trafnie B. Kordasiewicz, w: SPP, t. 2, 2008, s. 564).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia nie sposób uznać oświadczenia pozwanego o wypłacie odszkodowania na skutek wydanej przez Prezesa (...) decyzji. Zdaniem Sądu II instancji z powyższego zachowania pozwanego nie wynikał zamiar zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, a jedynie wykonanie ww. decyzji.

W ocenie Sądu Okręgowego podjęcie przez pozwanego powyższych czynności nie mogło być również zakwalifikowane jako uznanie roszczenia ostatecznie dochodzonego przez powódki, bowiem nie może wywołać skutku prawnego dokonanie uznania roszczenia po upływie terminu jego przedawnienia. Przerwaniu podlegać może bowiem wyłącznie

termin, który jeszcze biegnie, a nie ten, który już upłynął (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt I ACa 1094/15).

Tym samym, na uwzględnienie nie zasługiwały zarzuty apelacyjne sprowadzające się do naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego dotyczącego przedawnienia się roszczenia z tytułu opóźnionego lotu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznał za zasadne zastosowanie w sprawie niniejszej art. 102 k.p.c. i zasądzenie od strony przegrywającej (powodowej) wyłącznie części kosztów, tj. wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej odpowiadające jednej stawce za zastępstwo procesowe (pomimo dwóch połączonych powództw) określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (§ 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1).

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności sprawy przemawiały za obniżeniem należnych stronie kosztów postępowania odwoławczego. Sąd Okręgowy wziął pod uwagę postawę pozwanej spółki. Niewątpliwie bowiem pozwany spełnił świadczenie na rzecz powódek dopiero po wydaniu decyzji przez prezesa (...), nie zaś niezwłocznie. Z tych też względów powódki mogły być w przekonaniu o zasadności ich żądania odsetkowego. Nadto, Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że wydanie powyższej uchwały Sądu Najwyższego nastąpiło już po wniesieniu pozwu, a wcześniejsze rozbieżności w zakresie przyjmowanego przez sądy terminu przedawnienia mogły uzasadniać subiektywne przekonanie strony powodowej o zasadności roszczenia i możliwości skutecznego jego dochodzenia.